

Mámoros lendülettel pumpálta szívem,
Testem ezer rejteke felé a vért,
Mit sem törődve idővel, helyzettel, fáradtsággal,
Így kapván meg agyam az áhított,
Felemelő, frissítő szellemi bért,
Mert eladdig tétován küzdött
Haraggal, bántással, csalárdsággal.

Lelkem kincstára felduzzadt,
Bevételezván az életre kelő művek színaranyát,
Mikor kezembe vettem, s elolvastam,
Irodalmi újságunk pompás nyersanyagát.

Barátaim! Költők, Írók!
Ti névtelenség óriásai!
Ti ismeretlen géniuszok,
A gondolat, a szépség hírnökei,
Az emberi szellem teremtő forrásai.

Köszönöm Nektek az élményt,
Mert élveztem minden percét,
Magamba szívván a sziporkázó gondolatok
Összetartozó rendjét, fényét.

De ki vagyok én?   Úristen!
Ott fenn a csillagok mögött.
De mi vagyok én?   Egy szürke,
Botcsinálta költő az irodalmárok között?
Fogadatlan prókátora lennék csak nektek,
Kik tán tehetségetektől halhatatlanok lesztek?

De oly jó veletek együtt,
Kérlek benneteket s az Urat,
Remélem nem hiába!
Fogadjatok be engem is a halandót
E magasztos úri társaságba.

*Hévíz, Gellén Imre
2008. február 10.*